

Szám.

hburg
F. b.),
Kövesi
joska,
Richon
Ilona

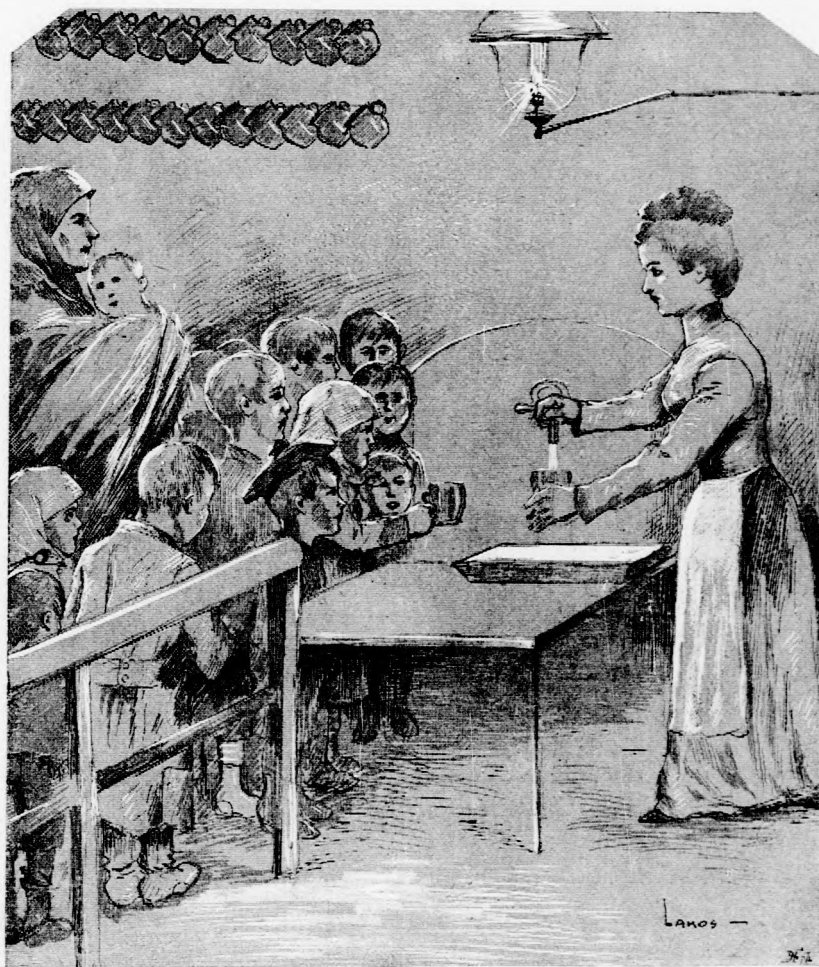
örtén-
kinek
örténe-
rencz.
en) a

közölt
Wilma,

bányá-
t igen
Nekem
észem.
iltónk,
egész
akkay
em a
én és
k, még
atonái.
t nem
ogató-
en lát-
rejt-
n. —
arton
unka.
ké. —
másul
Imre.
csinos
adosan
össze-
vastad
bácsi
ivesen
s. —
edben
idnak,
gy az
illéres
kiadó-
ok. —
n jól

Szerkeszti Forgó bácsi.

INGYEN-TEJ. (Lásd a 37. lapon.)

LXII. köt. 3. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. január 19-én.

A SZENT ANNA-TÓ HARANGJAI.

— Elbeszélés a magyar ősi időkben. —

Irta *Sarolta néni*.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

IV.

LEGY EGÉSZ hétig kellemetlen idő járt, és a két gyermek fájó szívvél nézte az esőt, mely tervezett kirándulásukat semmivé tette. Közösen megegyeztek, hogy szülőknek semmit sem szólnak fölfedezésükről, míg ki nem kutatták a rejtély nyitját. Miért aggasztanak a jó anyát, aki mindenütt veszélytől félti gyermekeit? Attól is tartottak, hogy édes atyjok megtiltanák nekik a fölmenést, és akkor, ha csak engedetlenek nem akarnak lenni, le köll mondaniook arról, amit vágyva lestek.

Végre a nyolczadik nap reggelén fényes napsugár köszöntötte az ébredőket.

— Valahára megint szép az idő! kiáltá Ildikó. Ma fölmehetünk a hegytetőre.

Kis idő multán a két testvér vígan lépegetett a hegyoldalón.

Zsolt egyszerre csak megragadta hugar kezét, csöndet intett feléje s az utra mutatott, melyen egész nyugodtan lefelé lépegetett egy őz, míg kicsi borja vígan ugrádozott körülötte. A gyermekek egy bokor mögöl néma gyönyörrel nézték a kedves állatot, mely őket észre sem véve, gyanutlan közelgett. De mint a villám, merész ugrással vetette magát egy hiuz a szegény párára, nyak-szírtjét átharapva. Ildikó ijedt sikolyával egy nyil-vessző suhogása vegyült össze. A rablónak épp a szemébe furódott a vessző. Fájdalmas bődülettel eresztette el áldozatát és a földön fetrengve, rövid időn kimult. A gyermekek

a haldokló őzhez siettek, de megtörött szemét látva, tudták, hogy már nem segíthetnek rajta. Az árva állatka az anyjához szaladt, körül nyalogatta, mint ha életre akarná kelteni. Ildikó szíve megszánta a kis állatot, nyaka köré füzte karját magához szoritotta és így szólt:

— Jer velem, te szegény anyátlan őzike, majd én gondodat viselem!

— Vissza akarsz fordulni? kérdé Zsolt.

— Vissza, édes bátyám. Ezt az árván maradt állatkát viszem magammal, felelt Ildikó.

— Akkor hát elmondhatod édes apánknak, mi történt. Ő majd gondoskodik az elejtett állatokról. A hiuz bundája az enyém.

— Te nem jössz velem vissza Zsolt?

— Már azt nem teszem. Nem szakitom félbe utamat.

— Én pedig nem hagyom el az én kis őzikémet, bár mennyire szeretnék is veled menni.

— E szerint nem vagy már kíváncsi annak a titokzatos, erős csengésű ezüst hangnak a forrására?

— Már hogy ne volnék? De lásd, ha őzikémet anyátlan engedem itt bolygani, ő is valami vad-állatnak a prédája lesz, vagy pedig éhen vesz, míg a rejtély kulcsát tőled úgy is megtudom.

— Igazad van! Menjen tehát mindegyik a maga útján. A viszont látásra, Ildikóm!

Elváltak. Ildikó az őzikével karján vissza fordult, (Lásd a képet a 36. lapon.) Zsolt pedig előre sietett.

— Nem is bánom hogy Ildikó nem jön velem, mondá magában Zsolt. Az ilyen fölfedező utban a lányféle csak akadályára van az embernek. Magam bizonyval többre megyek.

Fölért a tetőre. Minden csendes volt. A szellő a fenyők és virágok illatát hordotta feléje. Minden ujra születni látszott az eső után.

Zsolt gyönyörrel szívta magába a balsamos léget és meglegegedetten nézett körül, midőn ismét megütötte fülét az a jól ismert hang.

— Ma minden esetre meg fogom tudni, honnan jó és mit jelent? mormogá magában.

Vizsgálódva nézett körül, de semmi figyelemre valót sem látott. Körül járta a tisztást, a bokrokat félre hajtvá kémlelődött, de hiába.

— Csak legalább ne vennék el a kilátást ezek a fák! kiáltott fel türelmetlenül. Még utóbb is eredmény nélkül kell vissza térnem. De nem! Ama szikla tetejéről bizonyosan messzebb láthatok. Majd onnan nézek körül.

A gondolatot tett követte. A felkuszás nehezen ment ugyan, mert a sok esőtől a szikla mohos felülete sikamlós lett és lábai nehezen akadtak biztos támasztékra. De végre mégis sikerült és Zsolt örömmel kiáltott fel.

Ami látott, azzal meg is lehetett elégedve. A fák közül, mélyen maga alatt, egy mozdulatlan, zöld viz-tükör mosolygott feléje, míg a napsugarak millió gyémántként csillogtak felületén.

— Egy lépéssel közeledem czéломhoz, szólt magában. A hang erről az oldalról jött, tehát a tó-parton köll eredetét kutatnom. Leszálok innen, utat keresek a tóhoz és akkor majd meglátom a többit.

Le akart szállni, de a sikos mohán megcsuszott, lába elveszté a biztos talajt és segély-kiáltással lezuhant a szikláról . . .

Néhány percczel később egy leányka lépett a tisztásra és kutatva nézett körül.

— Kiáltást hallottam erről az oldalról . . . szólt.

Ekkor meglátta az ájultan fekvő fiut, feléje sietett és lehajolt hozzá.

— Én édes Istenem, szólt. Ki lehet? Honnan került? A feje erősen vérezik! . . . Nagyapót kell hívnom, hogy segítsen rajta. Szólt és eltűnt a fák között.

Alig negyed-óra mulva egy aggastyánnal tért vissza, egy csuporban vizet és vászonkendőket hozva magával.

— Nézd, öregapám: itt fekszik szegény!

Az öreg a sebesülthöz lépett, lehajolt hozzá, megmosta homlok-sebét és bekötözte. Ekkör a fiu fölvetette szemeit.

— Hol vagyok? Mi történt velem? kérdé halk hangon.

— Egy kis bal-eset ért, fiam. De ne busulj, nem sokára ismét vigan szaladgálhatsz! felelt az öreg.

Zsolt fel akart kelni, de egy fájdalmas kiáltással vissza rogyott.

— A lábam eltörött, nem tudok rá állani.

Az öreg megvizsgálta a sebesült lábat, és így szólt:

— Nem, fiam! Nincs ez eltörve, csak kificzamodott. De szerencsére a daganat még csekély, gyorsan helyre igazitom. Hanem gyaloglásról pár napig szó sem lehet. Addig nálunk maradsz, és mi ápolni fogunk. Most pedig fiam, szorítsd össze fogadat, mert fájdalmat köll neked okoznom.

Néhány pillanat mulva a kificzamult láb helyre volt rántva. Az öreg fölsegítette a fiut s gyöngéden átölelve, inkább emelte, mint vezette. A leányka meg szótlánul követte őket.

Az ut nem volt ugyan hosszú, de fáradtságos, és Zsolt sokszor felszisszent fájdalmában. Leérve a völgybe, a tó-parton haladtak tovább s csakhamar vadszőlővel befutott házaeskához értek.

— Itthon vagyunk! Menj leánykám, készíts vendégünknek fekvő-helyet, szólt az öreg.

Nem sokára mind-hárman eltűntek a házban.

V.

Zsolt kényelmesen pihent az ágyon. Lába vizes ruhákba volt burkolva. Vidáman csevegett a leánykával.

— Még nem feleltél kérdésemre: kinél

... ILDIKÓ AZ ÖZIKÉVEL KARJÁN VISSZA FORDULT. (Lásd a 34. lapon.)

vagyok itt? És ki vagy te, aki olyan jószíviuen gondoskodik rólam? kérde Zsolt.

— Nevem Sarolta. Öreg apámmal lakunk itt. Ő az, aki téged ide vezetett. Nagyon jó ember s én szeretem őt! felelé Sarolta.

— Nincsenek tán szüleid, hogy ilyen egyedül élsz itt nagyapáddal? kérde Zsolt.

— Édes anyámat sohasem ismertem, felelt a leányka szomorúan; de édes apámra jól emlékszem. Oh, hányszor szoritott karjaiba és nevezett egyetlen kincsének és

boritá csókkal arczomat, szemeimet! Egyszer aztán hiába vártam. Kérdeztem nagyapámat. Azt mondta: »Apád elköltözött az égbe, Istennél van!« Fájdalmát látva, nem mertem tovább kérdezősködni.

— Minden bizonnyal Hadur megjutalmazta az ő hűségét, mondá Zsolt.

— Mit beszélsz? Nem értelek! Hadur a pogány magyarok istene; de mi keresztények vagyunk! kiáltott Sarolta.

— Keresztények? ... kérdé Zsolt felugorva.

— Meg ne mozdulj! Maradj nyugodtan! szólt Sarolta.

— Akkor én nem maradhatok tinálatok, felelé Zsolt. Én és egész családom a magyarok ősi vallását követjük, és azt nem tagadjuk meg semmiért a világon!

— És aztán? kérdé bámulva a leánya.

— Hogyan fogadjak én el jótéteményeket azoktól, akik nekem ellenségeim? kérdé Zsolt.

— Ellenségeid? Mi? Hova gondolsz? A mi Istenünk tiltja a gyűlölséget és boszút. Mi nem vagyunk ellenségei senkinek.

— Minket sem gyűlöltek?

— Sőt ellenkezőleg! A mi Istenünk azt parancsolja, hogy szeressük azokat is, akik minket bántanak és tegyünk jót velük.

— Ez szép; de hát akkor azok, akiket harczban legyőztetek, nem fognak benneteket szolgálni a másvilágon?

— A mi Istenünk igazságos, aki győnéket és erőket egyformán ítél meg.

(Folytatása következik.)

INGYEN-TEJ.

(Képpel a czimlapon.)

Oh, mi szép kép!

*Nézzétek csak gyerekek:
Áldott kezek ingyen adnak
Édes tejet, kenyeret.*

Éhes gyermek

*Nem éhes már sokáig,
Nincs messze a tej-osztóig,
Hamar jut el odáig.*

Szeretettel

*Tekintnek ott feléje,
S friss kenyeret, friss tejecskét
Adnak mindjárt eléje.*

Kérdegetik,

*Simogatják gyöngéden,
Akár csak az édes anyja
Édes, puha ölében.*

S míg a kenyér

*Elfogy lassan kezéből:
Baldogságnak szelid könnye
Ömlik ki a szeméből.*

A jó Isten

*Fenn az égben meglátja
És a jókat, tej-osztókat
Bizonyára megáldja!*

Roboz Andor.

KOCZKA-REJTVÉNY.

V	A	SZ	K	= mezei munkás szerszáma
Á	K	NY	R	= határozó szó
R	SZ	A	Á	= magyar folyó
A	A	A	A	= fém

Balról jobbra s fölülről lefelé olvasva, egyazon eredményt adja.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta Marryat, a magyar ifjúság számára lefordította dr. Dulácska Géza. 94 képpel, kemény kötésben.

FURCSA SZÁMOK.

A 37-nek az a sajátja, hogy

a	3-szorosa, azaz	$3 \times 37 = 111$,	3 egyesből	áll
»	6 »	$6 \times 37 = 222$,	3 kettősből	»
»	9 »	$9 \times 37 = 333$,	3 hármastól	»
»	12 »	$12 \times 37 = 444$,	3 négyesből	»
»	15 »	$15 \times 37 = 555$,	3 ötösből	»
»	18 »	$18 \times 37 = 666$,	3 hatosból	»
»	21 »	$21 \times 37 = 777$,	3 hetesből	»
»	24 »	$24 \times 37 = 888$,	3 nyolczasból	»
»	27 »	$27 \times 37 = 999$,	3 kilenczesből	»

INNEN-ONNAN.

Okos madarak. Megfigyelték, hogy kicsike madarak, melyek nem tudnak a tengeren átröpülni, ősszel a darvak hátára ülnek és így vitetik magukat melegebb országokba.

*

Az aratásról. Ha valaki azt kérdezi tőletek, hogy mikor aratnak — bizonyára azt felelitek: júniusban. Hát annyiban igazatok van, hogy nálunk ez a hónap az aratás ideje. De nem mindenütt. Nincs az a hónap, melyben ne aratnának valahol a világon. Így például januárban aratnak: Ausztráliában és Dél-Amerikában. Február havában és márcziusban: Kelet-Indiában és Egyiptom felső részében. Áprilisban: Kis-Azsiában, Indiában, Mexikóban. Májusban: Észak-Afrikában, Közép-Azsiában, Japánban, Közép-Amerikában, Junius havában: Dél-Europában, Magyarországon, Dél-Oroszországban, Kaliforniában és Észak-Amerika némely vidékén. Juliusban aratnak: Közép-Europában és Amerika Egyesült-Államaiban. Augusztusban: Belgiumban, Hollandiában, Angolországban, Dániában, Kanadában. Szeptember havában: Skót-országban, Svéd-országban. Norvégiában, Északi Oroszországban. Okto-

AZ ISKOLÁBÓL.

Tanító. — Most megmagyaráztam nektek gyerekek, hogy milyen anyagból készítik az egyes tárgyakat. Mondjad meg hát Károly, hogy miből készül például a kalap?

Károly. — Nemezéből vagy szalmából.

Tanító. — Helyes! Most lássuk, hogy te is figyeltél-e Jancsi? Mondd meg, hogy miből készült a kabátod?

Jancsi (némi gondolkodás után.)
Az édes apám *öcska felőttjéből.*

berben aratnak: Skót-ország és Ausztrália egy részében. Novemberben: Északi Ausztráliában, Peruban, Dél-Afrikában. Deczemberben: Chileben, Birmában és Ausztrália déli vidékein.

TRÉFÁS APRÓSÁGOK.

A kíváncsi Pista. Pista megszólítja öcsét, ki az ablakon át az utcára néz:

— Jancsi, mért állasz az ablaknál? Mit látsz?

— Semmit, csak úgy nézek.

— Kedves Jankó, engedj hamar engem is oda, hadd lássam én is!

*

Különös kívánság. Vendégek érkeztek a házba. Károlyka nem feküdhetik a maga ágyába és így öcsse, Pista mellé akar feküdni. Egyszerre csak sirva szalad be anyjához:

— Mamuska, Pista nem hágy nekem egy csöpp helyet sem az ágyában.

— Hogyan? Hát nem elégszik meg az ágy felével?

— Dehogynem! De ő a maga felét az ágy közepén akarja és arra kér, hogy én kétoldalt feküdjem.

GYUSZI MEG A PAPAGÁLY.

GYUSZIKA nem lett volna rossz fiú, ha nincs meg az a hibája, hogy nem nagyon válogatta meg a szavakat. Hugának azt vágni a szemébe, hogy: »Csacsi!« — neki csak annyi volt, mint semmi.

— Meglátod mondták neki sokszor, egyszer nagyon megszegyenit valaki illetlenségéért.

Gyuszi nagyon röstelte az ilyen szemre-hányásokat, de azért egy félóra mulva megint csak össze csacsizott valakit.

Ujévkor fiatal papagály került a házhoz. Olyan fiatal volt, hogy csak az imént vágták föl a nyelvét, beszélni nem tudott még. Nagyon szomoru volt szegényke két hétig, mert még fájt a nyelve, hanem aztán jókedvü lett megint. Ekkor azt mondta apa:

— Most majd megtanítjuk beszélni.

Ettől az időtől fogva Gyuszi mindig a papagály körül settenkedett, hogy megtanítsa beszélni. Valahányszor szerét ejthette, oda lopózott a papagályhoz és ha ez nem mondta azonnal utána a szót, mindjárt rákiáltott:

— Csacsi! Csacsi! Csacsi!

Nehányszor rajtakapta a mamája és rászólt:

— Gyuszi, Gyuszi! Hát még a papagályt is elrontod?

Alig mult el két-három nap, a papagály már egyebet sem mondott, mint:

— Csacsi! Csacsi! Csacsi!

— No látod, mondotta neki szemre-hányóan kicsi huga, most a papagályunk is illetlen és te tetted azzá.

— Hazudsz! Hazudsz! kiáltotta ekkor Gyuszi mérgesen, annál mérgesebben, mert érezte, hogy hugának igaza van.

De mikor látta, hogy a leányka keserves sirásra fakad, megbánta hirtelenségét és czirógatni kezdte arczocskáját. Néhány percz mulva már együtt tanitgatták a papagályt.

Másnap sok vendég jött Gyusziékhoz: bácsik, nénik és gyermekek.

Vacsora után, mikor a vendégek fölkeltek az asztaltól, behozták a papagályt.

— Hány szót tud? kérdezte apától az egyik néni.

— Csak azt tudja: *jó napot!*

— Jó napot! Jó napot! rikácsolt erre a papagály.

De mindjárt folytatta még rikácsolóbb hangon!

— Csacsi Gyuszi! Csacsi Gyuszi! Csacsi Gyuszi!

Gyuszi nagyon szégyelte magát a sok vendég előtt és jóvá akarta tenni a dolgot. Rászólt a madárna:

— Csecse Gyuszi! Csecse Gyuszi!

— Hazudsz! Hazudsz!

— Hazudsz! felelt a madár.

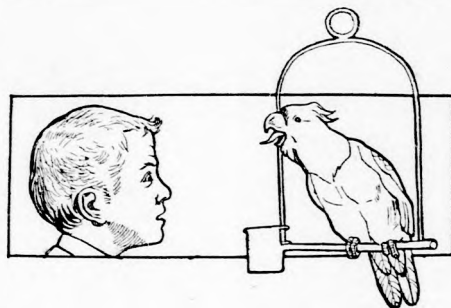
Apa nagyon csodálkozott, hogy a madár többet tud, mint a menyire ő tanította és tudta, hogy a többit Gyuszitól tanulta. A mamája nevetve mondta el, hogy a Gyuszi nevét akkor tanulta meg a papagály, mikor ő rászólt, hogy ne beszéljen illetlenül. Gyuszi annyira szégyelte magát, hogy sirásra fakadt, sőt dühében neki akart menni a madárnak.

— Látod, mondta neki apa, ezt megérdemelted és nincsen rá okod, hogy a papagályt bántsad. Az nem hibás, nem tudja mit beszél; de te igenis hibás vagy, mert te tudtad, hogy mit mondasz. Én sokszor megintettelek, szokjál le az illetlen beszédről, de hiába intettelek. Te is hiába inted majd a papagályt, hogy ne kiabálja: »Csacsi Gyuszi!« Amit te, okos fiu, nem tettél meg, azt az az ostoba madár sem teszi meg. Engedetlenségedért és illetlenségedért ez lesz méltó büntetésed.

Gyuszi sirva ígerte meg a sok vendég előtt az apjának, hogy többé nem beszél

illetlenségeket és ígérte meg is tartotta. Mikor aztán a papagályt megette a macska, el is felejtette Gyuszi ezt az egész történetet.

Sebestyén Ede.

JUCZIKA NAPLÓJÁBÓL.

(Képpel a 400. lapon.)

Bpst, 1901. decz. 15-én.

MA NEM sokat tanulhattunk az iskolában, a tanító néninek nagyon sok dolga volt. Megkérdezte a kis lányoktól, hogy kinek nem jut otthon meleg ebéd, kinek rongyos a cipője, vagy ruhája, kinek nincs téli kabátja, vagy nagy kendője?

Harminczhét kis társam közül husz jelentkezett. Olyan rongyosak, éhesek szegények! Sokan sirtak. Van olyan kis lány, akinek nyolcz a testvérkéje s apja már hónapok óta beteg, nem bir számukra kenyeret keresni s csak a jó emberek adakozásából élnek, sokszor semmi ebédjük sincs.

Czipőjének nincs talpa; ha esik az eső, nem bir iskolába jönni. A tisztelendő urtól is kikapott, mert vasárnap nem volt templomban, pedig csak azért kerülte Isten házát, mert sáros, lucskos volt az idő s nem mehetett ki az utcára.

Egy másik kis lány sirva panaszkolta, hogy öt éves korában elvesztette édes apját, fél év múlva követte a halálba édes

anyja. Haláluk után nagynénje gondoskodott róla, kinek ura kőműves volt.

Ezeknek nem volt gyermekük, jól bántak vele s úgy szerették, mint boldogult szülei. Annál is inkább, mert mindig jó osztályzatot vitt haza.

Tavasszal azonban nagy szerencsétlenség érte őket. Nagybácsija leesett egy épít-

kezési állványról, meghalt s azóta kezdődik nagy nyomoruságuk.

A nagy bánat, meg a gyakori éhség ágyba döntötték nagynénjét. Szörnyű volt neki nézni, hogy szegény nénikéje beteg s ő nem segíthet rajta.

Szerencséjükre egy jó szívű uri asszony, kihez nagynénje mosni járt, küldött segít-

... A JÓ NÉNIK FÖLSEGÍTTÉK AZ ÚJ KÉK RUHÁCSKÁKAT. (Lásd a 42. lapon.)

ségül egy kis enni valót s néhány fillért, amiből fizethette az orvost.

Most már felgyógyult, napszámba jár, de sokszor eltelik egy hét is, míg valami munkája akad, úgy hogy sokszor a hét utolsó napjaiban már nincs mit enniök.

A tanító néni megvigasztalta a szomorú, siró kis lányokat. Adott nekik olyan jegyet,

mellyel elmehetnek a népkonyhába, hol jó, meleg ebédet kapnak, néha még czukros tésztát is, amint Juliskától hallottam.

Mértéket vett róluk új ruhára s megígérte, hogy ha jók s szorgalmasak lesznek, megkér néhány jó nénit s bácsit, hogy küldjenek nekik czipőt, ruhát, süteményt.

*

Bpst, 1901. decz. 24.-én.

Nagy csomagot hozott ma valahonnan a Bálint szolgálta. Kíváncsiak voltunk, mi lehet benne.

Sok kis leányt hivatott le az igazgató ur 10 órára a tanító néni szobájába, ahová ugyan-akkor én is bementem, hogy vissza tegyem helyére az elefánt képét, melyről ma tanultunk. Kíváncsian huzódtam meg egy sarokban, vártam, hogy mi fog történni. Az egyik néni kibontotta a csomagot s a kis lányok csakhamar öröm-kiáltásokban törtek ki. Sok ujdonat-uj cipő, ruha s kendő feküdt az asztalon, egy nagy skatulya meg tele volt süteménnyel, dióval, mogyoróval.

Levetették rongyos cipőiket s foszlott ruháikat, a jó néni fölsegítették az új kék ruháskákat. (Lásd a képet a 41. lapon.) Szeretettel megsimogatták a kis lányokat, mindegyiknek süteményt s más jó enni valót is adtak s haza bocsátották őket. Némelyik örömeinek nagy voltában a régi ruháját is elfelejtette magával vinni.

Én pedig a szoba sarkában össze kulcsolt kézzel fordultam a jó Istenhez, hogy megköszönjem neki irántam való jószágát s áldását kérjem jó szüleimre, kiknek módjukban áll, hogy rólam annyi szeretettel gondoskodjanak.

Megfogadtam, hogy szófogadó és szorgalmas leszek, hogy örömet okozzak kedves szüleimnek s pazarolni nem fogok, hanem megtakarított filléreimet oda adom a néni-nek s megkérem, hogy vásároljon érte még néhány kis leánynak télire cipőt, ruhát, vagy meleg kendőt.

Igaz szívvel, lélekkel fohászkodtam:

*Jó Isten, ki vagy a mennyekben,
Dicsértessék a te neved!...*

Csukási Ilona.

AZ ÁRVA FIU.

*Neki is voltak ám szülői, mint másnak,
Kik szerető gondnal reája vigyáztak,
Hanem azokat már koporsóba tették,
Temető földjébe mélyen eltemették.*

*Egyedül maradt. Ugy jár a világban,
Mint ha bódorogna idegen országban.
Nincs egy igaz társa, nincs egy jó embere,
Aki szeretettel egy szót váltson vele.*

*Küszöbről küszöbre koldulja kenyerét,
Hideg köre hajtja éjszakára fejét;
Rá esik a harmat: az a takarója,
Fülébe szél füttyöl: az az altatója.*

*Szolgálni menne, de gyöngé még cselédnek,
Örömet tanulna bár mi mesterséget;
Dolgozó műhelybe itt is, ott is beszó,
De még inasnak sem fogadják föl sehol.*

*Nem fogadják föl, mert nem tanult eleget,
Amit ő tud, azzal még inas sem lehet.
Akarta járattni anyja iskolába,
Hanem a jó tanács vala mind hiába!*

*Többre becsülte ő vásott pajtásait,
Mint a jó könyvet, mely tudományra tanít;
Jobb szeretett madár fészke után járni,
Mint holmi unalmas betűket firkálni.*

*Bánja most eléggé, de késő a bánat:
Apja, édes anyja immár fel nem támad;
Amit elmulasztott egykor balgatagon,
Most a sok sóhajtás nem segít ám azon.*

*Szomorán üldögél ott künn az ut-szélen,
És elgondolkozik: mi lesz majd a télen?
Zivataros, fagyos lesz a világ akkor,
S ki védi őt akkor zivatartól, fagytól?*

*Ugy össze borzad e szörnyű gondolatra,
Szívét a bánat úgy tépi, hasogatja!
Bezzeg szót fogadna most a jó anyának,
Bezzeg tanulna most — de késő a bánat!*

Jakab Ödön.

A JÓ MURÁD.

— Török népmese. —

RÓZSADOMBNAK ligetjében, Gül-Babának a kertjében, rózsák nyilnak nyiladoznak, regét mesét mondogatnak. Egy-egy mesét mindegyik tud, ki vidámat ki szomorut; fehér rózsza imigy kezdi, Gül-Baba meg jegyezgeti.

Két kis emberke éldégelt egyszer egy városkában, Hamzsabégen. Szerette egymást a két fiu, úgy mint két jó testvér, de még annál is jobban. Világgá ment egy nap az egyik, hogy kereset után lászon; mert hát szegények voltak, és bizony nem igen volt mit aprítani a tejbe. Magára maradt a kisebbik fiu, a jó Murád. Kapja magát, hogy ő bizony utána megy a bátyjának, fölkeresi ha addig él is.

Megy-megyen, mendegél, kicsit nagyot lépdegél, violákat tépeget, friss szamóczát szedeget. Amint így eltűnődik, egy nagy várhoz vetődik. Mit látnak a szemei? Három furcsa kis legény veszekedik egymással, de úgy, hogy majd fölverik lármájukkal a várat. »Min veszekedtök emberkéek?« kérdi tőlük jó Murád. »Hárman vagyunk testvérek«, beszéli a legidősebb. »Apánk a minapában meghalt és ezt a három holmit hagyta ránk örökség-képen. Egy kucsmát, egy korbácsot meg egy vánkuskát. Aki fölveszi a kucsmát, azt senki szeme meg nem látja; aki ráül a vánkuskára és kezébe veszi a korbácsot: hipp-hopp oda repül, ahova akar. Kié legyen a három

holmi, kié legyen?« — »Egyé legyen mind a három«, kiáltozta valamennyi. — »Az enyém, a legnagyobbé.« — »Engem illet mint középsőt.« — »Hát én meg, a legkisebbik?« Szóra szóval, botra bottal, ki birokkal, ki marokkal, alig hogy elbirja Murad őket egymástól választani.

»Nem úgy lesz az,« mondja Murad. »Nyilat készitek egy kis fából és kilövöm arra a vár felé. Ti utána szaladtok, és aki leghamarabb itt lesz velem, azé lesz mind a három.« — Ebbe aztán belenyugdott a három legényke. Repül a nyil, fut a három testvér utána. Murad hirtelenében egyet gondol, fölteszi a fejére a kucsmát, ráül a vánkuskára, és »hipp hopp ott legyek ahol a bátyám van!« — arra ébred, hogy egy nagy város kellő közepébe jutott. Ada-Kalé volt a város neve.

Alig jár egy-kettőt a városban, ime jön a padisa embere és adja a városbelieknek tudokra, hogy a szultán-kisasszony, a padisa egyetlen lánya, el-eltűnik a palotából. Nem tudni hogyan és nem tudni hová. Aki megtudja, hogy hol jár ilyenkor, azé a lány is, meg a fele királyság is. »Ehol itt vagyok én!« kiáltja Murád. »Vigyetek a padisa elé! Ha meg nem tudom a dolgot, itt a fejem.«

Viszik a fiut a palotába, és egyenesen a szultán-kisasszony szobájába. Ott eszik, ott iszik, ágyat is ott vetnek neki. Amint besötétedik, szót se szól, lefekszik és úgy tesz, mint aki mélyen alszik. Csak erre várt a szultán lánya. Gyertyát vesz a kezébe és kionson a szobából, ki a palotából. Murád magára kapja a kucsmát és utána a lánynak, aki egy fekete arab kíséretében csak úgy iramodott elfelé. Egy jókora arany tál volt az arab fején,

azon foglalt helyet a padisa lánya. Murád se bolond, hogy gyalogoljon mellettök, és mint hogy a kucsma láthatatlanná tette,

ráugrik ő is a tálra, hogy meg ne szökhesenek előle. De akkorát talált ugrani, hogy majd hogy le nem billent mind a kettővel.

... ARANY TÁL VOLT AZ ARAB FEJÉN, AZON FOGLALT HELYET A PADISA LÁNYA.

Megijed az arab és rászól a lányra, hogy nyughasson azon a tálon, mert kicsi hijja hogy le nem ejtette róla.

»Pedig meg se moccanam rajta«, mondja a lány. Alig lép egy kettőt az arab, érzi hogy szokatlanul nehéz ma neki az arany

tál. »Mi történt veled, szultán lánya, hogy olyan nehéz vagy? Szinte roskadozok a terhed alatt«, mondja az arab. »Lelkem arab — feleli a lány — be különös vagy ma! Nem lettem én tegnap óta se több, se kevesebb.«

Fejét csóválja a fekete és amint tovább mennek-mendegélnek, elérnek egy csudaszép kerthöz. Ezüst a virágja, arany a levele, gyémánt a fája. Murad letör egy ágat, és amint zsebre dugja, hát uram fia!... Ugy elsóhajtoznak a fák és ugy elsiránkoznak, mint ha élet lenne bennök. »Élő ember kinez minket, legény ember kinez minket«, azt sóhajtozzák. Csak összenéz a lány meg az arab, hogy mi történik velök.

Tovább mennek-mendegélnek, arany tálcán üldögélnek, s amint ismét széjjel néznek, hát még egy szebb kert előtt állanak: arany a virágja, gyémánt a levele, smaragd a fája. Murad innen is letör egy ágat, és amint zsebre vágja, hát uram fia!... olyat csattan az ég-föld, és ugy visognak a fák, ugy eljajonganak, mint ha dupla élet lenne bennök. »Élő ember kinez minket, legény ember kinez minket«, azt kiáltozzák. Ugy megijedt a szultán lánya, hogy majd leesett az arany tálról.

Eljutnak aztán egy hidhoz, a hidon át egy tündér-palotához, hát ott várja őket egy sereg rabszolga, két kezük a mellükön, ugy hajolnak egész a földig. Leszáll a lány az arany tálról, Murad is leugrik róla, és amint hozzák a gyémántos, drága-köves papucsot, veszi a fiu az egyiket és anélkül, hogy észre vennék, zsebre dugja. A szultán lánya felhuzza az egyiket — párja nincsen; hoznak hamar egy másik párt — annak is eltűnik a fele. Soha ilyen csodát!

Besiet a lány a palotába, és amint benyit egy nagy arany terembe, hát ott látja

Murád az *arab-perit* (tündér királyt). Jaj de hatalmas egy ember is volt az! Szénfekete mint a korom, nem kisebb, mint a hegy-orum, felső ajka eget veri, alsó ajka földet seprí. Haragosan kérdezi a lánytól, hogy hová maradt oly későre? Elmondja neki a szultán-lány, hogy mi minden nem történt vele; arany tálról majd leesett és a többi és a többi.

Leülnek szép csöndesen és várják az édes italt: a serbetet. Szép gyémántos kupában hozza egy fekete az italt, és amint oda nyújtja a szultán-lánynak, olyat csap rá Murad a szolgál kezére, hogy leejti és apróra török a kupa. Egy darabot ebből is zsebre dugott a fiu. Rajta volt a kucsma, hát nem látták.

»Nem megmondtam,« kiáltja a lány, »hogy sehogy sincs ma rendjén a dolog. Nem köll nekem se serbet, se semmi; jobb ha mentül elébb vissza térek haza!« Csitítja az arab és hozatja az enivalót egy másik fekete szolgálával. Hozzák a gyémántos asztalkát, rajta a sok drága étel és amint egyenként ebből is esznek egy csipetet, amabból is: a mi Murádunk is hozzá lát, és csak elhül a másik kettő, hogy egy harmadik helyről is fogy az étel.

De már erre az arab-perit is elfogja a nyugtalanság; hát még mikor az édességek mellől egy-egy kanál meg tálcza is eltűnik! Maga küldi az arab a szultán-lányt, hogy bizony jó lesz innen vissza sietni, hogy még nagyobb baj ne érje őket. Az arab kikiséri a kapuig, és hogy el akar a lánytól bucsuzni, kezébe ragad Murad egy nagy kardot és egy csapásra lenyisszantja vele az arab fekete fejét. No de volt is látszatja! Olyan rémeset zengett az ég, olyan nagyot dörgött a föld, hogy azt se

tudta Murád hányadán van. Csak éppen annyi ideje volt, hogy rápattant a vánkoscára, egyet csapott a korbácsával, és mikorára a szultán-lány vissza tért a palotába, ott hortyogott már Murád az ágyában.

Verik föl másnap az álmából, hogy végére járt-e a dolognak? Mert hogy különben a halálé. »De végére ám!« feleli Murád. Csak hogy nektek nem mondom meg! Vigyetek a padisa elé, annak majd elmondom.«

Viszik Murádot a padisához, ott meg azt mondja, hogy csak úgy beszél el a történeteket, ha oda viszik a város kellős közepébe. De ott is csak úgy, hogy aki lakója a városnak, mind ott legyen.

»Igy tán csak a testvéremet is megtalálom«, gondolja magában. Mindent megtettek neki, amit csak kívánt. Ott volt az egész város a piacon, mellette a padisa meg a szultán kisasszony, és kezdi beszélni a dolgot, úgy ahogy megtörtént.

A szultán-lány csak nézi, nézi, sáppadoz és halványodik. Elő szedi Murád a gyémánt ágat, a drágaköves ágat, az aranyos papucsokat, a drága kanalakat és már-már beszél a peri király halálát is, midőn megpillantja a nép közt az ő szeretett testvérét, rég keresett bátyját. Se kérd, se hall, oda fut a bátyjához, ölelgeti csókolgatja, el sem eresztí a karjaiból. Hivatja a két-egy testvért a padisa. Hadd tudjon meg ő is mindent, had örüljön ő is, a két testvér is.

De legjobban a szultán-lány örült. Erővel rabolta volt el egyszer a peri-tündér és úgy elvarázsolta a hatalmával, hogy nem szabadulhatott többé tőle. Most már meghalt az a csuf arab, nem jön el többé érte a szolgálja.

Murád még csak arra kérte a padisát, hogy a lány is, meg a fele királyság is a bátyjáié legyen. Neki elég az ő büvös kucmája, büvös korbácsa és vánkoscája; élél ő azokkal holta napjáig, csak a bátyja közelében maradhasson. Rá állott erre a padisa is, a szultán-lány is, és nem sokára nagy lakodalmat csaptak, negyven napig mulatoztak. Én is arra jártam keltem, friss *pláfot* én is ettem, de biz' annyit falatoztam, hogy a gyomrom megrontottam; a szakács megharagudott, két kezemre egy jót csapott; és bizony még meg se bánta, im azóta vagyok sánta.

Meséli *Gül Baba*.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köf. 1-ső számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Fiume hazánk kikötő városa.

Helyesen fejtették meg: Hirsch Jenő, Hajnik Pál, Potondi Erzsike, Német Imre, Schulz Ilonka, Krisztinkovich Jennyke, Szigethy Margit, Nellike és Tibor, Komáromy Margit, Tichtl Márta, Mentovich Anna és Ella, Reichel József, Margarethen Arthur, Pankl Aurél, Hertelendy Bandi, Faragó István, Májay Eugénia, Kulczér Gyula, Stein testvérek, Puskás Sándor, Dengl Miklós és Vilma, G. Hunyady Ferencz, ifj. Metzger Ede, Borhy Margit, Mérey Dalma, Nagy Béla, ifj. Szász Domokos és Andor, Kiss József, Ruzsin Ferencz, Szvétek Ilonka, Pozsony Frigyes, Vallajik Imre, Sass Elemér, Nagy Etelka, Engl Imre, Kovács Dezső és Irén, Piso Elvira és Valika, Vég-helyi Lajoska, Schill László, Dirner István, Jurenka Irén, Szent-Imrey Kornélia és Margit, Baka Béla, Poór Erna, Pankcsurel (? Olvashatóan ird neved. Nem országos név az, hogy az ember könnyen rátérjen. *F. b.*), Makkay Frigyes, Marton Ilonka és Pista, Pasiut Endre és László, Wittenberger Erzszi, Heltai Jolánka, Szohner Tivadar, Pohltzer István, Horváth Lili, Gáspár Jolán és Margit, Sebők Sári, Mészáros Janka, Basch Imre, Kiss Jenő és Géza, Garai Lujza és Mariska, Uj-helyi Gabriella, Zsakó Zoltán, Forgó Bandi, Lusztig Béla, Morvay Iluska, Simek Pista, Dulácska Miklós, (Aki ilyen görbén ir mint te, fiacskám, használjon vonalzott papirost! *F. b.*), Bachler Böske, Ferencz Pál, Székely Oszkár és Mar-

git, Schuch Ilus, Weigerth Aladár, Ybl Márta, Rosenstein Egon, Boschán Pista és Jenő, Rottenberg Hedvig és Valéria, ifj. Nónay Dezső, Kreuter Paula, Lederer Tibor, Csauscher Mariska, Löwentritt Margit, Hoffer Irén, Sváb János, Schuber Anna, Bortnyik Margitka, Forster Jolánka, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Keresztszeghy Zoltán, Székely Elemér, Rimanóczy Margitka, Jákó Margit, Szabó Ninuska, Nyomárkay Annuska és Józsika, Neumann Géza, Jantsits Bandi, Veisz Jetty, Mauthner Ilona, Szauberer Béluska, Szlávik Géza, Balogh Ernő, Csics Rózsika, Ullem Tónika, Horvát Miklós, Nagy Edith, Vidonyi Ilonka és Sándor, Riedl Gyula, Rhédey Zoltán, Rosenfeld Erzi és Dalma, Gonda Dezső, Farkas Lajos, Humayer Erzsike, Péterfy Vilma, Surányi Jani, Csépany Béla, Ágfalvi Endre, Kazy Péter, Korény Abris, Sinkovits Clarisse és Ilma, Klein Mariska és Imre, Kerekes György, Kuncz Lajos, Frankl Lilly, Materny Rózsika és Margit, Hirsch Emma, Kellner Pali, Gullya Laczika, Majba Vilma, Walter Adrienne, Huszár Lolika, Keller Ella, Tomaschek Márta, Dubay Miklós, Brumberg Károly, Csongrády Ilona és Attila, Ottlik Dalma, Fuszgänger Miczike és Elza, Szabó Lili és Elemér, Deutsch Ilonka, Follinus Kornél, Steigler Margit, Schwarz Aranka, Strasser Leona, Thaly Florence, Révész Irén és Vilma, Krausz Gyuri, Hüttl Károly, Grünvald Annika, Schmideg Jolán, Adámffy Jolán, Nusser Irma, Altstock Hugó, Szántó Olga és Ernő, Tompa Márta, Kovácsy Gyula, Bayer Anti, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Fuchs Nándor, Varga Andor és Ilonka, Kovács Ferencz, Gulyás Margit, Kogler Nóra, Teleházy Margit, Bradács Gabi, Balonyi Imre, Biró testvérek, Jurenák Gizzi, Szabó Károly, Gerecze Margitka, Balassa László és Béla, Virághalmi Juliska, Kornstein Klára, Kónya Feri, Háy Misi és Bandi, Netter István, Bontz Renée, Milutinovits Corina, Feldmann Károly, Kelen Emmike, Kállay Miklós, Roger Imre, Sailer Gizella és László, Szilágyi Jenő, Pozsonyi Magda és Andor, Marusák Rózsika és Jolánka, Geréb Andor, Hatschek Adrienne (és?) Jeanette, Ungár László, Baktai Albert, Hossza Irénke, Varga Palika, Nagy Imre, Haksch Marci, Flór Annicza, Dominig Ilonka és Erzsike, Kohn Jenő, Stummer Carola, Balogh Pali, Magay György, Heller Iduska, Klein Jolán, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Háy Misi, Pichler Margit, Janzós Tihamér, Schelle (v. Scheele?) Hedvig, Knyazoviczky Janika, Bartha Béla és Zoltán, Koller Sárka, Jeszenszky Miklós, Pohl Gizella, Büchler Helénke és Jenő, Széky Ilona, Magyar Ambrus, Scheiber Etelka, Holec László, Pap Lili, Färber Robert, Ranschburg Béla, Rippei ... r és Jenő (kinek az írása? F. b.), Szinyei-Merse Jenő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Surányi Jani Kassán*, kinek

a jutalom-könyvet (*Villámsugár* indián-történetek a messze nyugatról, írta *Donászy Ferencz*. Gazdagon illusztrálva. Pompás diszkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LXI. köt. 26-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldtek: Kohn Jenő, Bleur Bandika (részben), Bontz Renée. Heltai Jolánka, Hirsch Emma, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Mészáros Janka, Pap Lili.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hoffer Irén, Lábos Eduska, Szabó Lili, Elemér és Lajos, Schvarcz Aranka, Fuszgänger Miczike és Elza, Sebők Sári, Hay Misi és Bandi, Michaeli Anna, Strasser Leona, Székely Margit és Oszkár, Schmideg Jolan. Szívesen fogadjak híveim sorában. — **Saáry Gedeon.** Hazafias örömeimre szolgálhat, hogy a legjelesebb, világhírű porcellán gyártmányok sorában (ilyenek első sorban a kínai, aztán a francia sèvres-i, a szász meissen-i, a holland delfti, s legújabbban a dán porcellánok) előkelő helyet foglal el a magyar kerámika (cserépművészet), melynek a herendi Fischer-gyár, majd a pécsi Zsolnay-gyár szerzett hitelt. Lesz is alkalom rá, hogy erről a tárgyról bővebben fogok szólni hozzátok. Írásod már szinte férfias, pedig, amint írod, még 10 éves sem vagy. — **Fuchs Nandor.** Reményleni kellemes. — **Kovács Ferencz.** Hiszen neked egész muzeumot hozott a karácsonyi angyal! Csoda hogy elbirta. Örvendek rajta, hogy valamennyi ajándék közt a *Kis Lap* volt előttem a legkedvesebb. — **Ifj. Beierl József.** Biztatóan indultál meg a megfejtések tövises útján. — **V. Zs.-né.** Minden a legjobb rendben. — **Grünwald Annika.** Csak jöjj bátran. — **Fridrik Gítuska.** — Ha a szerzőjének nevét is tudatod velem, örömet közlöm. — **Balassa László és Béla.** A jóhoz nem lehet elég korán hozzá fogni. A levél kiötök írása? — **Ruzsin Ferencz.** A másodikat besoroztam. — **Bontz Renée.** Mindnyájunk lelkében még soká rezegnek a múlt ünnepek örömei. Édes is ezekre emlékezni mindaddig, amíg a következőnek fénye dereng elibénk. Már a nagy költő, Kölcsey Ferencz mondá: »Éltünk rögös határán két génius vezet... remény s emlékezet«. — **Heltai Jolánka.** Szeretettel fogadjak. — **Hollós Lipót főgymn. tanár.** A szülék fájdalomában, kik Lajoska fiokat siratják, a *Kis Lap* minden hívével osztozkodom. — **Sailer testv.** Küldhették lev. lapon is. A rejtvényedben foglalt szíves kívánságot nagyon köszönöm, de közlésétől eltilt a tartozó szerénység. — **Baczó Gerzsike, Goldfinger Ella.** Meglesz, de csak szeptemberben. — **Német Imre.** Jó kívánat sohasem jár későn. Szívből viszonzom. — **Fol nu**

Kornél. Olvastad a »Forgó bácsi 10 parancsolatát? Ugy emlékezem: azok egyike megtiltja, hogy levelet kitépett írka-lapra irjatok. Szeretném, ha jövőre nem felejténéd el. A rejtvényedet besoroztam. — **Csics Rózsika.** Soraid bánatos részén megilletődtem, vigabb részén földerültem. Orvendó tudomásul is veszek mindnyájatokat. Hogyan emlékezzem én a te kedves anyádra, az én régi kis olvasómra, hanem irod meg a leánykori nevét? — **N...y Dezsőné.** Megint sokad, sokad magával egy édes kis mama, aki a fiát hozta el nekem, remélve, hogy, mint akkor maga: Dezsőke is annyi gyönyörűséget fog lelni a *Kis Lap*-ban. Én is ugyan-azt reményelem. A kedves megemlékezés jólesett. — **Csongrády testv.** Kik azok a hölgyek s az a legény, akit soraidok aljára rajzoltatok? — **Brunberg Károly.** 11.609. Elég? Annak a bácsinak pedig nincsen keresztneve. — **Kuffler Lajos.** Ugy van: a kérdezett orvos, de már régen nem folytatja a doktorságot. A csupa kitünő dicséretedre válik. Meleg érzelmeidet hálás tudomásul veszem. — **Mándy Tibor.** A megfjétéssdel bizony megkéstél. Köszöntő soraidat szívből viszonzom. Ami pedig a genge kukoriczát illeti: reményelem, hogy a kedvező sors jövőre már csak valóra váltja régi óhajtasomat. Ugyan-ezt üzenem Thyrának is, a »nagy« leány-nak, akit azonban mindig mint »babát« tartok kedves emlékemben. — **K. Vilma néni.** A fiuk, s a fiuk mamájának soraiból felém áradó szeretetnek, ragaszkodásnak biztosítása hálás örömmel tölt el. — **Nicolini Eugenia.** Végre megint látom tollvonásait annak az én hívemnek, akinek valamennyi közt nem csak a legesinosabb, de a leggondosabb írása is van. De még ennél is nagyobb örömmöm tellett a levélke foglalatóban, és ide tartozik szerető szüleidnek megemlékezése is. Add át nekik meleg üdvözetemet. Minden szerdán és csütörtökön esti 6—7., de nem is a *kiadó*, hanem a *szerkesztői* hivatalban, amely kettőnek különbségét világosan megmagyarázta a »Forgó bácsi 10 parancsolata«. — **Turián Jolánka.** A megcsontított szónak is értelmének köll lennie. A 11 közül pedig csak kettő fogadható el: *ár* és *agy*. A többi madárnyelven van. — **Szentirmai Imre.** Jó kívánságaiddal megküldted arczképedet is. Köszönettel fogadom mind a kettőt. Csak azt fájjalom, hogy a véletlen jókora bajuszt csöppentett az orrod alá. Huszárkaplárnak sincs külön. Hogy is eshetett? De azért mégis rád ismernék ha látnálak. — **Ranschburg Béla.** Hiszen jó volna az, csak hibás ne volna. Mert az *agályt* két *g*-vel írjuk, az *okos* első szótága meg nem hosszú. Hát a négy *arat* külön külön hogyan magyaráznád, mikor a magyarban csak kettőt ismerünk? — **Ártinger Imre.** Soraidból látom, hogy ismét fölépültél: aminek én nagyon örvendek. Érzelmeket viszonzom. — **Dubay Miklós.** Hogyan értsenek? A rejtvényen kilencz napig gondolkoztál? De hát se baj, ha sikerre vezetett. — **Keller Ella.** 20 filléres lev. jeggyel

bélelt leveleddel fordulj a *kiadó*-hivatalhoz, s akkor megkapod azt a mesés könyvet, melyet a sorozatból magadnak kiválasztottál. Miskának pedig azt üzenem, hogy a *Kis Lapot* forgatnia szabad, de eltépnie nem. — **Morvay Huska.** Szinte vonja az embert magához az a nyájas falusi lak. Éljetek benne mindnyájan boldogan! — **Huszár Lolika.** Jól szerkesztetted meg, hugocskám, de nagyon is könnyücske. — **Hain Dávid.** Fogadkozásod becsületre szolgál. — **Bierbauer Virgil.** Látogass meg valamelyik szerda v. csütörtök estén 7 órájt. Reményelem, segíthetek a bajodon. A pompás lev. lapot külön köszönöm. Egész festmény. — **Szilágyi Jenő.** Besoroztam. — **Fayer Pál.** Utána nézek. Megjelen a tied is, ha ismeretlen. — **Sz. Nora.** A bájos, meleg versike mélyen meghatott. Bajba hozott veled, mer most mind azon töprengök: közöljem-e vagy se? Szeretet a szerénységgel erős harcban. — **Steigler Margit.** Csak olyan illetékes vagy mint a többi. — **Haksch Maczi.** Kérdéseiddel fordulj a *kiadó*-hivatalhoz. Ugy Ferke barátunk, mint az édes kis Rózsika utban vannak már. — **Eperjesy Aranka.** A tiedet örömmel fogadom. A viszonzásra csak szeptemberben kerülhet sor, de akkor aztán jut mindegyőtöknek. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

óhajjt folytatni *Csepán Béla* (Gyöngyös) *Trebitsch* Károlyal, s minden képes lev. lapot hasonlóval viszonzoz. — *Kinzl Márta* (Budapest, Vár, Körutca 15.) *Szathmáry* Lillyvel. — *Humayer* Erzsike (Budap., Ferencz-körut 39.) *Krisztinkovics* Jennykével.

ROVÁS.

L. M. E. — *R. P.* — *P. A.* (?) leveleit, mert azoknak hanyag írása, külseje nem felel meg a »Forgó bácsi 10 parancsolatában« foglalt követelésnek, figyelmen kívül hagyom.

JÓ SZIV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: ifj. Téry Béla 4 kor., Léderer Lujzika és Bernátka 2 kor., G. Hunyady F. 5 kor., Margit 10 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő: ROBOZ ANDOR.